The Thai Journal of Veterinary Medicine

Volume 11
Issue 3 *September, 1981*

Article 9

9-1-1981

ย่อเอกสาร

n/a

Follow this and additional works at: https://digital.car.chula.ac.th/tjvm

Part of the Veterinary Medicine Commons

Recommended Citation

n/a (1981) "ย่อเอกสาร," *The Thai Journal of Veterinary Medicine*: Vol. 11: Iss. 3, Article 9.
DOI: https://doi.org/10.56808/2985-1130.1297
Available at: https://digital.car.chula.ac.th/tjvm/vol11/iss3/9

This Other is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in The Thai Journal of Veterinary Medicine by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ย่อเอกสาร

Preliminary studies on the effect of praziquantel against tapeworms in dogs and cats. Kruckenberg, S.M. et al. 1981. VM/SAC 76(5) : 689-693

ได้มีการใช้ praziquantel ทดลองแบบ critical trial แก่สุนัข 56 ตัว และแมว 70 ตัว (ทั้งสุนัขและแมวติดพยาธิ Dipylidium caninum โดยธรรมชาติ, เฉพาะสุนัขติด Taenia pisiformis ตามธรรมชาติด้วย และแมวได้รับการชักนำให้ติดพยาธิ T.taeniaeformis ด้วย)

พบว่าสุนัขและแมวทั้งหมดปราศจากพยาธิภายในตัวหลังใช้ยา และไม่เกิดอาการข้างเคียงใด ๆ เมื่อใช้ตามขนาดที่กำหนด - ส่มเกียรติ ทาจำปา

A comparison of four short-acting anesthetic combinations for swine. Cantor,G.H. et al. 1981. VM/SAC 76(5) : 715 - 720

ในการทดลองเปรียบเทียบการใช้ยาสลบแบบร่วม แก่สุกรน้ำหนักระหว่าง 52 ถึง 55 กิโลกรัม 4 กลุ่มดังนี้ (ทุกกลุ่มฉีดนำด้วย atropine ก่อน)

กลุ่มที่ 1 ใช้ acepromazine maleate i.m. ตามด้วย sodium thiamylal i.v.

กลุ่มที่ 2 ใช้ droperidol/fentanyl i.m. ตามด้วย ketamine HCl i.m.

กลุ่มที่ 3 ใช้ acepromazine maleate i.m. ตามด้วย Ketamine HCl i.m.

กลุ่มที่ 4 ใช้ xylazine HCl i.m. ตามด้วย ketamine HCl i.m.

ผลปรากฏว่า

กลุ่มที่ 2 ให้ระยะเวลาในการสลบนานที่สุด

กลุ่มที่ 1 ทำให้กล้ามเนื้อหย่อนคลายนานที่สุด

กลุ่มที่ 3 และ 4 สัตว์ยังมีการเคลื่อนไหวด้วยตัวเอง ระหว่างสลบ

นอกจากนี้ยังมีการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของแต่ละเทคนิคด้วย

- ส่มเกียรติ ทาจำปา

Parvovirus infection and Distemper Vaccination. L.T. Glickman, VMD, M.J. Appel, DR. MED VET. JAVMA, Vol. 178, No. 10 MAY 15, 1981.

จากการสังเกตในฟาร์มสุนัขแห่งหนึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ พบว่าน่าจะมีความสัมพันธ์ระหว่างการติดเชื้อโรค Parvovirus และความล้มเหลวในการสร้างภูมิคุ้มโรคต่อโรค Canine Distemper เพราะตั้งแต่มิถุนายน 1978 เป็นต้นมาที่มีการระบาดของโรค Parvovirus พบว่า 50-90% ของลูกสุนัขอายุ 16-20 สัปดาห์จะมี Canine distemper serum neutralization titers (SN) น้อยกว่า 1:100 ทั้ง ๆ ที่ลูกสุนัขเหล่านี้ได้รับการฉีดวัคซีน MLV distemper vaccine เมื่ออายุ 8-12 สัปดาห์แล้ว ซึ่งเมื่อก่อนปี 1978 (ก่อนที่จะมีการระบาดของโรค Parvovirus) สุนัขมากกว่า 95% จะมี protective SN titers (ตั้งแต่ 1:100 ขึ้นไป) โดยการฉีดวัคซีนตามโปรแกรมที่ได้กำหนด (อายุ 8-12 สัปดาห์)

ได้มีการพยายามที่จะฉีดวัคซีนซ้ำเพื่อให้มีภูมิคุ้มโรคสูงขึ้น โดยฉีด MLV distemper vaccine กับสุนัข 10 ตัว อายุ 20 สัปดาห์ แต่ปรากฏว่ามีสุนัขเพียง 2 ตัวเท่านั้นที่สร้างภูมิคุ้มกันโรค เปรียบเทียบกับสุนัขอีก 10 ตัวที่ฉีด Measles vaccine เมื่ออายุ 5 อาทิตย์และฉีดซ้ำตามโปรแกรมที่กำหนด (อายุ 8-12 อาทิตย์) พบว่าสุนัข 9 ใน 10 ตัว เมื่ออายุ 20 สัปดาห์จะสร้างภูมิคุ้มกันโรค

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าการให้ Measles vaccine ในลูกสุนัขเมื่ออายุ 5 สัปดาห์ และฉีดซ้ำเมื่ออายุ 8-12 สัปดาห์อีกครั้ง จะสามารถให้ภูมิคุ้มกันโรคได้สูง และไม่ถูก suppress โดย parvovirus infection เมื่อสุนัขอายุ 6-9 สัปดาห์

- สพ.ญ. เพียงใจ คูประดิษฐ์